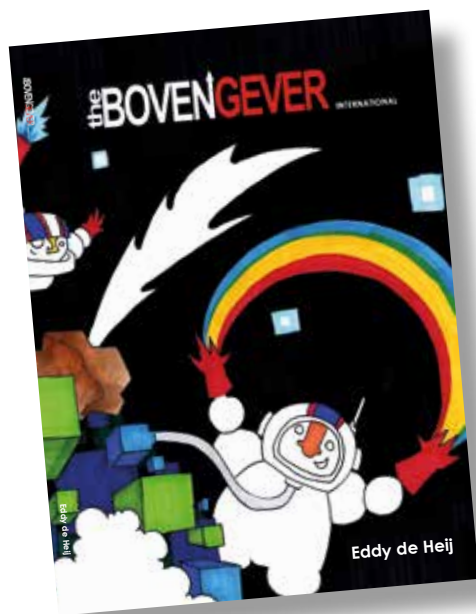

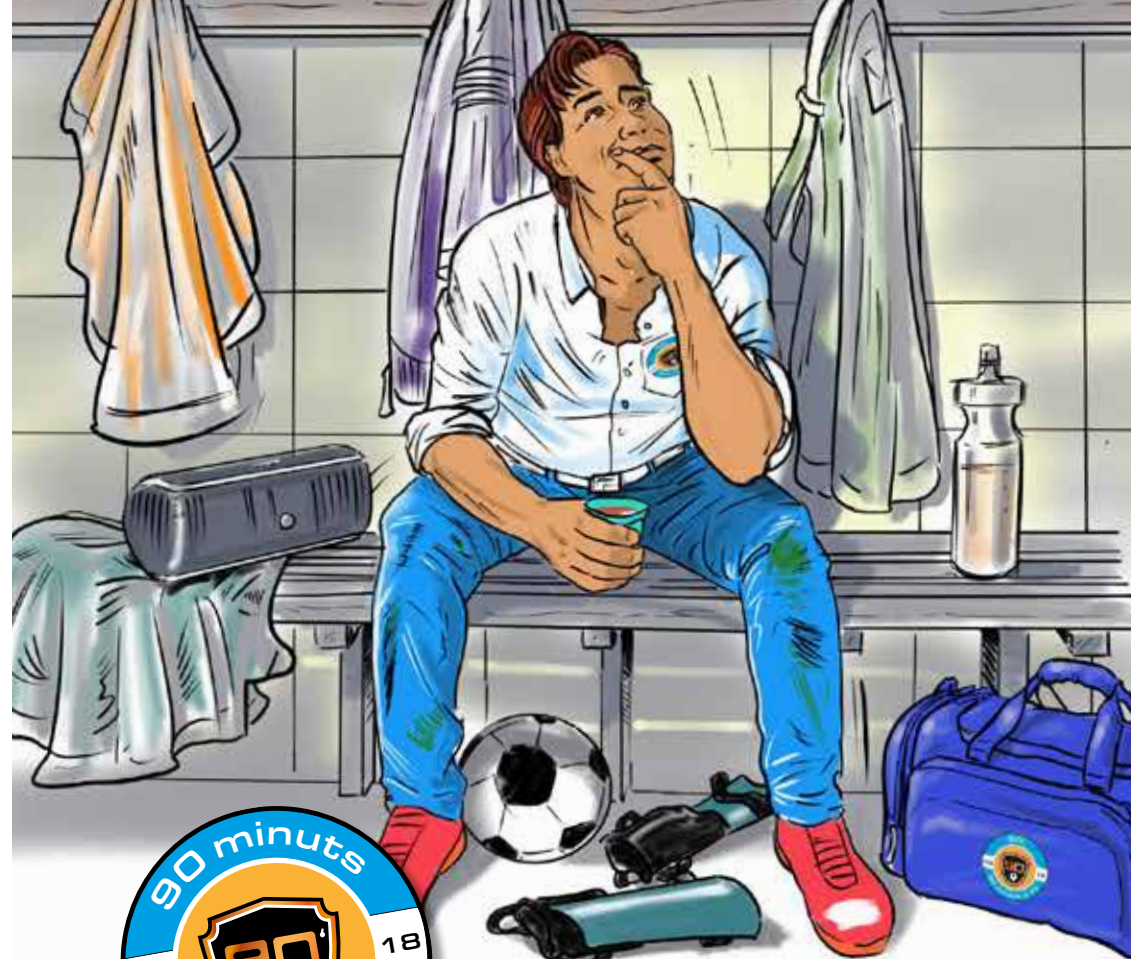
Publicat anteriorment pel mateix autor:

Edición Internacional

De Bovengever

De l'autor de «The Bovengever»

Bovengever? Què és això? És un mot molt estrany, però que significa el contrari d'un emprenedor tradicional. El mot ni tan sols existeix a Holanda. Tanmateix, les històries i experiències empresarials són universals. Després de l'èxit de la primera edició en neerlandès, aquí tenim l'edició internacional. Aquesta edició inclou més de 15 històries curtes sobre una forma diferent de fer negocis.

La teva vida en 90Minuts

L'Xavi va ser un conegut jugador de futbol. Ara, amb 45 anys, des del vestuari mira vers la primera meitat de la seva vida. És la mitja part. L'Xavi descobreix com les lliçons que ha après durant la seva carrera futbolística són també adequades a la seva vida sense la pilota. Aquestes lliçons resulten ser molt pràctiques a la segona meitat de la seva vida.

90minutes.life

Editorial: Bovengever Publishing

Eddy de Heij

90minutes.life

La teva vida en

**90
minuts**

La teva vida en **90** minuts

Per a en Diego i l'Eliza

Colofón:

90Minutos®

Eddy de Heij

Idea i text

En col·laboració amb:

Steven Woudenberg
Roelant van Ewijk
Daniel Liem
Linda Slootjes

Il·lustracions i disseny gràfic
Text i edició
Assessor de continguts
Màrqueting en línia

Tots els drets reservats:
1a. edició, abril 2019, Barcelona

Editorial: Bovengever Publishing

També disponible com a llibre electrònic

ISBN/EAN: 9789082493429

90minutes.life

Pròleg

El naixement de «90 minuts» va tenir lloc a les grades del Camp Nou, la casa del FC Barcelona. Juntament amb un molt bon amic vam descobrir les semblances entre un partit de futbol i la vida diària.

Com a homes en plena dècada dels quaranta que som, vam constatar que començàvem la segona meitat de les nostres vides. Vam mirar la primera meitat amb alegria i satisfacció. No és que les coses fossin més fàcils, sinó que, passés el que passés, no ens vam mai rendir. Parlar i pensar en termes de futbol era contagiós i inspirador. El fill d'uns meus amics, un jugador de futbol brillant, ho va captar a l'instant. Com que ell pensava en termes futbolístics, sabia exactament on era i on volia anar.

Animat per aquest èxit, em vaig fer la pregunta a mi mateix:

«I si la vida fos com un partit de futbol de 90 minuts de durada?»

Vaig escollir 11 elements que oferien una contribució substancial a la qualitat

de la teva vida.

M'agradaria tractar aquests elements amb tu en «90 minuts». Espero que gaudeixis llegint i que algunes de les històries et resultin interessants. Si és així, hauré complert la meva missió.

Gràcies

M'agradaria donar les gràcies a les següents persones per ajudar-me a donar forma a «90 minuts». En primer lloc, a l'Steven Woudenberg per les seves boniques il·lustracions. També vull donar les gràcies a en Roelant van Ewijk, que ha contribuït en el procés de concepció d'aquest llibre.

Eddy
2019

Breu introducció

Em dic Xavi, vaig ser jugador professional de futbol fins els 35 anys. Aquest ha estat el període més important de la meua vida fins ara. És increïble quantes semblances veig entre el futbol i la vida diària. Jugar a futbol m'ha ensenyat algunes valuoses lliçons de vida i m'agradaria compartir-les amb tu. Concentro 90 anys de vida en 90 minuts d'un partit de futbol i espero que em siguin concedits al menys aquests 90 anys.

Als 45 anys, soc al vestuari del meu darrer equip. Un lloc que em resulta molt familiar. És la mitja part. Hora de fer balanç dels primers tres quarts. Què he après? Què ha anat bé i on puc millorar? Si ho analitzo correctament, sabré què cal fer per preparar-me per la segona meitat de la meua vida sense futbol.

1. Mitja part

Uff... un partit complicat. Haig de recuperar l'alè un moment ... acabo de rebre un cop contra el meu debilitat genoll esquerre, una lesió antiga que ha tornat a aparèixer. He fet tard i hauria d'haver-me enfrontat al duel amb més convicció. Més concentració. Els primers 10 minuts van anar prou bé, bàsicament mirar i analitzar. Després van venir dos xuts, un rere l'altre. L'accident del meu germà i el divorci. Per sort l'escola, els amics i el futbol m'ajudaven a distreure'm.

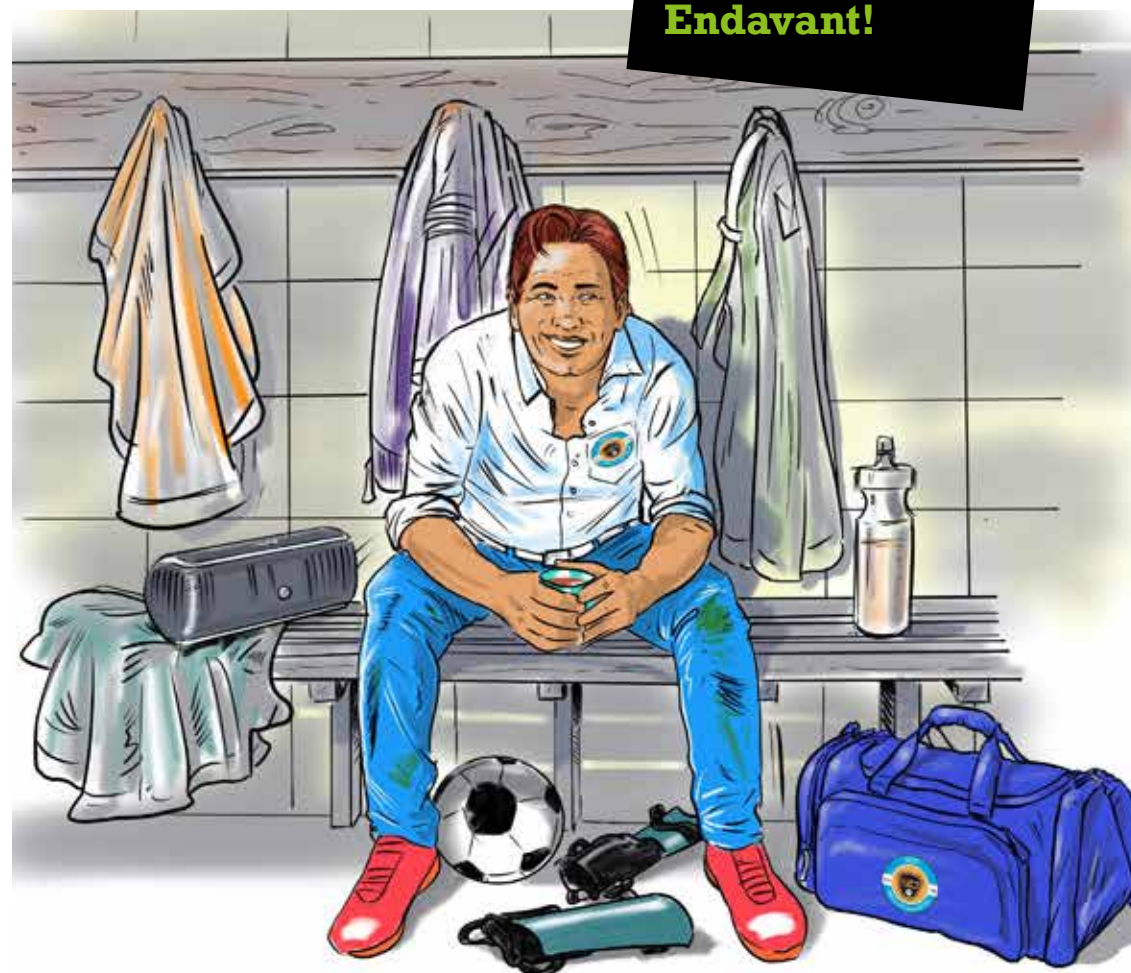
Passats 20 minuts, vaig començar a donar forma a la meua vida. Volia aprendre tant com fos possible i no em feia por equivocar-me. Vaig fer algunes accions atrevides que van funcionar bé. El meu ràpid fixatge per l'agència de mitjans va ser un èxit rotund: director general en dos anys. Un bon equip amb bons jugadors. Dominava el joc, feia bones passades que acabaven en gol. Jo mateix a vegades marcava. Genial, la vida és una festa. Aquest és el meu joc. Una bona relació de parella, dos nens meravellosos, gaudint de la vida tant com és possible amb la família i els amics. Endavant!

De sobte, quinze minuts abans de la mitja part, el joc va canviar. Va ser iniciar la presa de possessió de l'altre equip, que van començar els problemes. El nostre equip va viure moments difícils. Culpant-nos els uns als altres, vam perdre el control. Jo no sabia què fer, vaig dubtar molt. M'hi vaig esforçar encara més, vaig intentar forçar-ho, però les pilotes rebotaven als meus peus. Tensió i irritació entre tots. Fins i tot a casa. Vaig fregar-me el genoll adolorit. Lesions antigues.

Això no funciona així. Respiro profundament i sento on es troba el meu poder. Decideixo què vull. Sé què vull. Tenir èxit, fer el que faig millor. Centrar-me, distribuir el joc i córrer. Sí, això puc fer. Ni més, ni menys. Aquesta serà la meua segona part, la segona part de la meua vida.

L'entrenador crida «Temps!»
Jo penso «SOM-HI!»

Centra't en el teu talent.
Endavant!

2. El meu equip

Volvemos al campo. Miro a mi alrededor, veo a mis compañeros de equipo. Buenos chicos Escucho los gritos estimulantes, siento una palmadita en mi espalda, una palmada en mi cabeza. '¡Vamos a hacerlo!' El capitán me lleva a un lado, "Mantenlo sencillo. Me quedará cerca de ti, siempre me puedes pasar el balón". Esto siente bien, da confianza, no tengo que hacerlo solo.

Me recuerda a mi primer trabajo. La combinación de las ganas de demostrar lo que valgo y el entusiasmo me hizo ignorarme por completo. Mis colegas me vieron malograr con mucho placer. Me sentía frustrado y solo. ¿Eso era todo? Mi jefe me tomó aparte durante 2 minutos. 'No se trata de ti, sino de lo que hacemos en equipo. ¿Cuál es tu papel dentro del equipo? Piensa en ello. Siempre puedes consultarme". Una valiosa lección. Nadie puede hacerlo solo y un ego grande afectará el rendimiento del equipo. Desde entonces miro más a mi alrededor y soy mucho más consciente de mi papel en el equipo.

Mantener la visión general, ser jugable y dividir el juego. Ese es mi trabajo dentro de este equipo. Dejar que otros marquen un gol, disfrutar de la interacción dentro del equipo. Eso

va bien dentro de este equipo, todos saben lo que tienen que hacer y están dispuestos a hacer un paso más para otra persona. Y sin el balón, cazamos todos juntos, nadie queda fuera. Todo el mundo quiere ser indispensable y hacer todo lo posible para demostrar su valor para el equipo. Eso nos hace tan buenos. Exactamente como lo pongo en práctica como director.

El oponente entiende eso y va por ello. Pero allí hay más quejas. Irritaciones entre sí y hacia el árbitro. Con su agresión intentan intimidarnos. No respondemos, nos mantenemos enfocados y afilados. Nos estamos haciendo más fuertes, conseguimos buenas oportunidades.

Estoy siendo abordado, un tackle en la rodilla izquierda. 'Ahhh ... no, no otra vez!'

El capitán inmediatamente está conmigo. '¿Estás bien ...? Tienes que perseverar... los vamos a tomar, pero te necesitamos, ¡no podemos extrañarte ahora! "

Es bueno decirlo, tan importante escucharlo. Lo sé demasiado bien de mi trabajo.

¡El verdadero espíritu de equipo hace la diferencia!

Ningú No Pot Fer-Ho **Tot Sol.**

3. Joc net

El metge surt del camp. El contrari ha rebut una targeta groga. Suprimeixo el dolor, estic emprenyat, però, d'alguna manera, estic orgullós que no tinguin cap control sobre mi. Ara va una mica millor, aquests són els partits que importen.
Els ho demostraré!

El desig de guanyar és la base de l'èxit del joc. Al futbol i a la feina. Fins on haig d'arribar? Les regles del joc estan fixades, però l'àrbitre decideix què està i que no està permès. Es tracta d'intentar-ho, de buscar els límits. Normalment es permeten les empentes amb les espatlles, però fer servir el colze és massa.

Davant un rival fort, hem de fer tot el possible per guanyar. És inevitable arribar al límit i, fins i tot, de passar-lo, demostrant que ets allà i que no els deixaràs passar. Aquesta és la base de l'èxit.

A la feina també hi ha regles que cal seguir. Regles escrites i no escrites. Aconseguir informació d'una forma justa o complir els compromisos correctament. Sense excuses, però dient les coses pel seu nom. Aquesta és la cultura de la nostra empresa.

Si faig trampes, al final es giren contra mi. Joc net, sempre!

El mateix passa amb un colze o amb un atac irresponsable, per frustració o venjança. En aquest cas, deixo d'estar concentrat en guanyar i faig mal al meu equip i a mi mateix.

Busco els límits, però ho faig dins les regles.

Joc net. Sempre!

Les lesions en són part.

Esforçar-s'hi, però
sense forçar-ho.

4. Lesionat

Ni tan sols va passar durant un partit, sinó que quan era a casa vaig caure per les escales i vaig aterrar, malauradament, sobre el genoll esquerre. Dolor punyent i un genoll inflammat. El doctor em va recomanar descans. Descans? M'acabaven de seleccionar! Ho desitjava tant, que després d'una setmana de descans, vaig assumir que el dolor formava part del paquet. Amb esforç i amb aquesta mentalitat vaig aconseguir una posició en l'alineació inicial. L'altra cara de la moneda és que el meu genoll sempre ha estat delicat.

Em recorda els moments difícils de la meua joventut, el divorci i l'accident. Continuen sent temes delicats, especialment ara que els afronto des de la meua pròpia relació de parella. No et rendeixes, però mira d'assegurar un bon resultat. Tractar la «lesió» prestant-li atenció i parlant-ne. De vegades, prendre distància i descansar. Xuto la pilota a les grades, demano als meus companys que ocupin la meua posició

o pregunto a l'entrenador. «Fer un pas enrere per fer dos passos endavant», com se sol dir.

Esforçar-se, però sense forçar-ho. Aleshores es trenca. El meu genoll era un cas límit. Molt diferent de la meua lesió al cap de la final de copa. Van cosir-la al camp i jo, obstinadament, volia acabar el partit. Vaig fer la volta d'honor amb la copa amb mal de cap, però no m'importava. Ho tornaria a fer.

Les lesions formen part de l'esport i de la vida. Caure i tornar a aixecar-se. Mala i bona sort. Dona una atenció específica a la teua lesió, però no deixis que et controli.

El meu genoll va ocupar gran part del meu pensament, acaparant massa atenció.

El fisioterapeuta ho va dir sense embuts: «entrena la musculatura del voltant i oblida el genoll!»

Juga i viu amb llibertat.

5. El meu talent

Des que recordo, sempre he anat amb una pilota. Aquella pilota era part de mi. Driblatges, passades, túnels, tot ho feia amb facilitat. Ho vaig descobrir quan els meus companys van començar a jugar a futbol. Ho vam guanyar pràcticament tot i vam rebre un bon nombre d'elogis. Jugar als equips més importants. A mesura que m'anava fent gran, em vaig adonar que calia més esforç. No sempre era l'estrella. I me'n vaig haver d'acostumar. A més a més, em vaig començar a interessar per altres coses a banda del futbol. La música i les noies eren temes populars en el meu cercle d'amics. Vaig començar a veure els entrenaments com una obligació i de vegades em vaig saltar algunes sessions. Gairebé sense adonar-me'n, em vaig centrar massa en el món exterior. Dedicava massa temps al meu aspecte i sempre estava ocupat amb les xarxes socials i el telèfon. Poc a poc, el meu somni d'esdevenir un jugador professional va quedar relegat a un segon pla.

El meu pare m'ho va fer veure, després d'assistir a un seguit dels meus partits mediocres. «Què és el que vols?» em

va demanar simplement. «Encara vols ser un jugador professional o només vols jugar per divertir-te? Perquè si encara vols el primer, és hora de fer-ho seriosament.» Un moment crucial per a la meua carrera. Vaig entendre perfectament què volia dir.

Vaig fer un clic. Primer són els entrenaments, després l'escola i els amics. Amb disciplina, em vaig centrar completament en el futbol. No n'hi ha prou amb tenir talent, cal desenvolupar-lo. L'entrenament em va fer cada cop millor. No es fa gol només fent xuts lliures, cal temps i molt d'entrenament. Cada gol em provocava una emoció increïble. Aquella sensació era una recompensa per la feina feta. Assolir tot el teu potencial. Una sensació meravellosa. No només ara, sinó també després.

Inverteix en tu. Entrena **més** i ves a aquell curs.

6. Mentalitat

El futbol no només em va portar diversió i èxit, va fer quelcom molt més important per mi: va donar forma a la meva mentalitat. A través del futbol vaig descobrir què és això. És la meva forma de pensar, la meva voluntat.

La conversa amb el meu pare va canviar la meva forma de pensar sobre el futbol. D'intentar guanyar els meus partits, a esdevenir un jugador professional. Un objectiu a llarg termini que requereix una mentalitat determinada. La voluntat absoluta de triomfar com a jugador de futbol. Aquesta voluntat determina el meu èxit. Dedicació completa, el desig de millorar constantment. No distreure's amb tot el que et passa pel davant i que no contribueix al teu objectiu. Concentra't.

El mateix succeeix en un partit. Voler guanyar i fer tot el possible per aconseguir-ho. Buscar els límits. Avançar, no rendir-se i mantenir una actitud positiva. Aquesta mentalitat no només és l'arrel de la meva carrera, sinó que també em va mantenir en

marxa durant el llarg període de la lesió de genoll. Cada vegada que entrenava els músculs del voltant del genoll al gimnàs, podia sentir com creixia la meva força mental. Ningú no em desanimarà!

També aprofito aquest important descobriment a la meva feina diària. Quan les coses no van bé o quan no m'han donat l'ascens. Per suposat, era temptador abandonar i provar fortuna a un altre lloc, però em vaig quedar i vaig perseverar. El mateix és aplicable a la meva relació de parella, confio en la meva mentalitat, vull que les coses funcionin. No em rendeixo fàcilment.

Malgrat el mal al genoll, vaig fer una bona passada que va acabar en gol. El capità va ser el primer que em va felicitar. «Ho veus? Et necessitem. Bé per tu per continuar endavant!» Sí, he treballat a consciència en la meva mentalitat. És la base del meu èxit.

La **veu** que sents és la del teu **millor amic** o la del teu **pitjor oponent**?

Un **entrenador** enriqueix
els teus pensaments!

7. El meu entrenador

T'ho creguis o no, si jo hagués hagut de pensar en tot, no m'hauria convertit mai en un jugador d'èxit. En tots els moments importants de la meua carrera, sempre hi ha hagut algú per dirigir-me. Un entrenador. Algú que tenia fe en mi i que volia ajudar-me a desenvolupar els meus talents. Això tan valuós és el que necessiten totes les persones. Si vols fer-ho tot tu sol, perds la perspectiva. Et guiaràs a curt termini i només veuràs el que vols veure.

Vaig tenir sort amb els entrenadors que es van creuar en el meu camí. Vaig aprendre coses diferents de cadascun d'ells. Em vaig obrir i vaig sentir que em convertia en millor jugador de futbol. Tot això va passar amb els seus alts i baixos. Per cert, si soc sincer, sovint no estava d'acord amb ells en un principi. Veia les coses de manera diferent. Però les seves observacions, suggeriments i preguntes em van fer pensar. Lentament, però amb seguretat, em vaig obrir i vaig descobrir el valor d'un entrenador. Actualment, no ho faria d'una altra forma.

En la meua feina també busco conscientment persones que m'inspirin i parlo amb elles. Això em fa créixer en coneixement i veig que a l'altra persona també li agrada. Què millor que ajudar-nos a créixer? És agradable tenir algú que t'escolti i que et faci tocar de peus a terra.

Durant la meua joventut, solia marcar molts gols i semblava predestinat a ocupar el mig camp. Va ser l'entrenador del meu nou equip qui va veure el jugador que portava dins i em va posar més enrere. Al principi, no estava gens content amb aquest canvi, però marcar em va flipar. Les inspiradores converses amb el meu entrenador van deixar clar la fe que tenia en mi. Lentament, però amb seguretat, em vaig anar mentalitzant i vaig créixer en la meua nova funció.

Ara, no ho faria de cap altra manera. És la posició en què les meves qualitats poden desenvolupar-se completament. Mai no ho hauria pensat.

8. L'home número 12

Una de les meves victòries més importants va ser el partit a casa contra els campions nacionals. Tot i que ens faltaven tres jugadors de l'alineació inicial, vam guanyar 3-2 en un partit espectacular. Després de la primera meitat, perdíem 0-2. De tot arreu se sentien xiulets de la graderia mentre ens dirigíem al vestidor. Just després de la mitja part, vam marcar el gol de la remuntada: 1-2. Les coses van començar a rutllar; el canvi tàctic de l'entrenador va funcionar de meravella. El partit se'ns va girar a favor i els espectadors van tornar a creure-hi. 15 minuts abans del final del partit: 2-2! Tot l'estadi estava amb nosaltres. Ens van sortir ales i vam lluitar com lleons. El gol de la victòria estava a punt d'arribar, podies sentir-ho. Fent una tísora, em vaig torçar el genoll. Sí, precisament el mateix genoll... però encara no volia sortir. Ni pensar-ho, amb aquesta fantàstica afició. Estimulat per l'entusiasme dels aficionats, amb prou feines sentia dolor. A la vora de l'àrea de penal, la pilota em va aparèixer davant del peu esquerre i vaig xutar: 3-2. L'estadi va esclatar.

Vaig fer el gol de la victòria gràcies a l'home número 12. Sense el suport del públic, probablement hauria demanat un canvi. Literalment, em va ajudar a anar més enllà dels meus límits (del dolor).

L'home número 12 no només juga un paper important al futbol. Puc aplicar-ho a tota la meva vida. Al meu cercle més íntim, a la família i als amics. Les persones que m'estimen i em valoren per qui soc. Creuen en mi, pensen en els meus interessos i intenten ajudar-me sempre que sigui possible. De vegades, ho trobo força molest, tossut com soc, ja que ho vull fer tot jo sol. Així, menyspreo l'home número 12. La relaxació és essencial per rendir correctament. I això és fa millor amb les persones que tenen fe en tu i que volen ser-hi per tu.

Com que tinc una vida molt atafegada, en això no hi penso gaire. Hauria de tenir més consideració per l'home número 12 i demostrar-li el meu agraïment. Sense ells, estic sol.

Valora la **família,**
els amics i els
seguidors.

Sense **canvi**, no hi ha **progrés!**

9. Canvi!

Un moment que posa la pell de gallina, 5 minuts abans del final del partit, l'entrenador em va canviar amb tots els honors. El públic em va donar una ovació i no vaig poder evitar les llàgrimes. Els companys de l'equip em van aplaudir, tot eren abraçades i felicitacions. Em vaig dirigir directament al vestidor, no volia emocionar-me més del compte, volia mantenir-me fidel a mi mateix. Vaig seure al meu lloc i vaig quedar atordit. La meua carrera al futbol s'havia acabat.

Durant la meua carrera, odiava que em substituïssin. Em sentia com si hagués fracassat, no ho suportava. Per què jo? Podia assenyalar-ne altres que no estaven vivint el partit. Però, un cop al sofà de casa, podia prendre distància i comprendre per què l'entrenador havia pres aquella decisió. Però, de vegades, si no ho entenia, m'acostava a l'entrenador i li demanava una explicació. Això em va fer molt més bon jugador. Em posava a la pell de l'entrenador, que sempre mirava per l'equip.

Naturalment, la substitució no només és aplicable als partits. Pots canviar d'equip o de posició. Un canvi sempre produeix un canvi d'energia, que crea

noves possibilitats. Això no sempre ha de ser una millora, però no ho sabem per endavant. És important adonar-se que una substitució provoca un canvi i que aquesta és precisament la intenció si no estàs satisfet amb la situació actual.

És així com he canviat de feina quan no m'hi trobava a gust. He canviat de posició quan m'ho ha aconsellat el meu entrenador i he demanat al meu agent que busqués un nou equip quan he deixat de formar part de l'alineació inicial.

Si miro enrere, hauria d'haver demanat canvis més sovint, la lesió del genoll hauria sigut menys greu i hauria pogut jugar una temporada més. Però bé, ho vaig veure com un fracàs i, sent una promesa del futbol, no volia rendir-me.

Lliçó important per a la segona meitat: no tinguis por de ser substituït. Sense substitució, no hi ha canvi!

10. Sort!

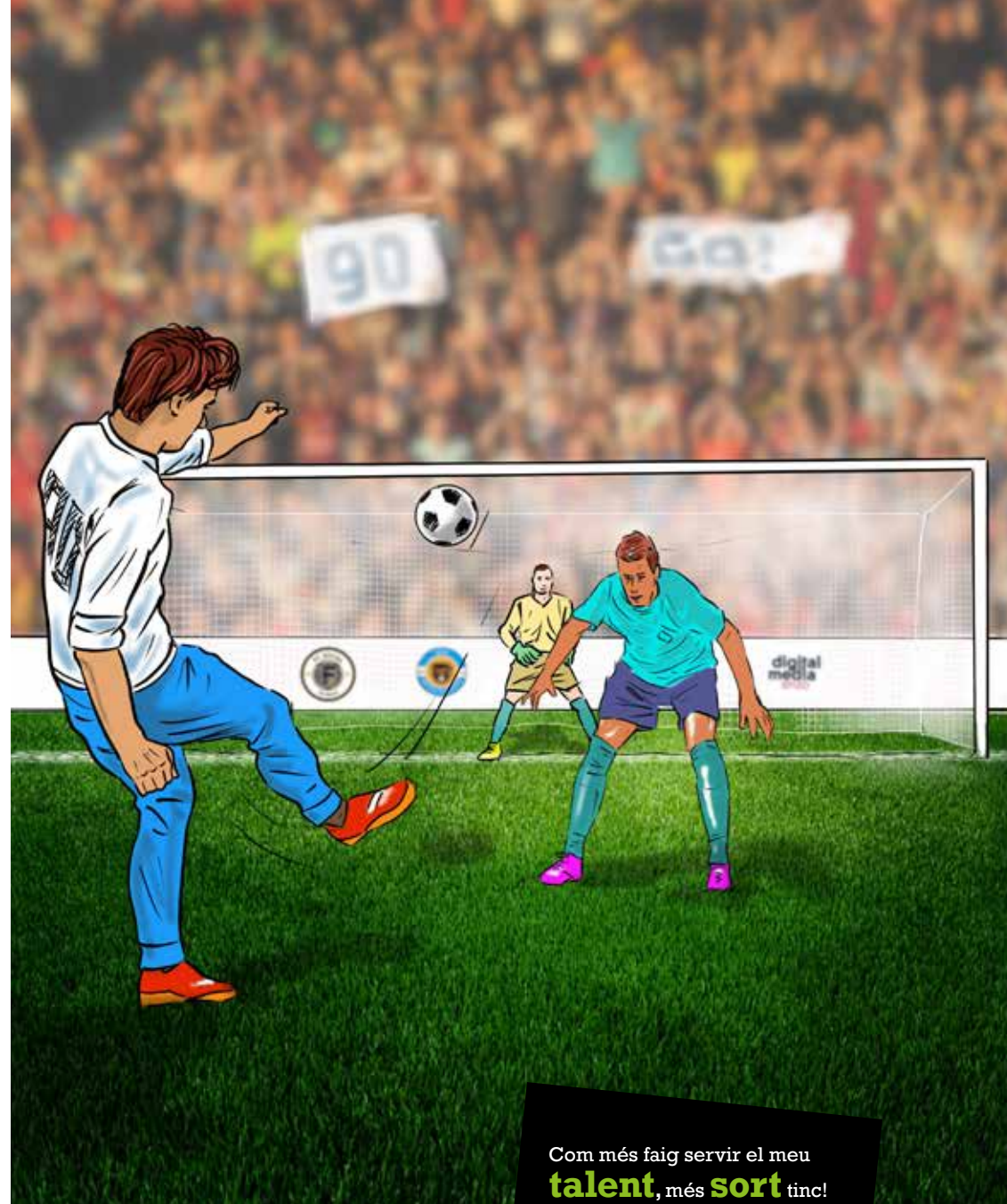
Estic molt agraït per la meua carrera com a jugador de futbol. He viscut coses increïbles i he après molt. Lliçons que, sens dubte, m'ajudaran durant la meua segona meitat. Reconec que soc, sobretot, un home afortunat. He tingut la sort de donar un xut acceptable a una pilota i he tingut la sort de conèixer les persones adequades en el moment adequat, que m'han ajudat en el meu camí. Els estic agraït, mai no ho hagués aconseguit tot sol. Ho reconec totalment. Sobretot ara, mirant enrere, al vestuari durant la pausa de la meua vida.

Això no et preocupa en absolut durant el partit. Ets competitiu, ho dones tot i et molesta tot el que no surt bé. Passades dolentes, àrbitres dolents, genoll tocat. Només quan la pilota rebota per la part interior del pal de la porteria, directament a la xarxa, t'adones durant un moment que la sort s'ha decantat cap al costat correcte del pal. Ha entrat! I continuem endavant. Guanyes 1-0, ets a la següent ronda del torneig, acabes guanyant la final i sostens la copa sobre el cap. Però, i si la pilota va per la part de fora del pal?

De vegades, les probabilitats estan a favor teu, d'altres, no. És la vida, ho has d'acceptar. L'única cosa que puc canviar és obrir-me a aquesta sort i

viure de manera que la sort em trobi. Si ho faig així, segueixo el meu instint. Si és correcte, faig el que em diu l'instint i espero a veure què passa pel meu camí. Abans de la segona cirurgia de genoll, vaig tenir un mal pressentiment, però tothom, tret del meu pare, em va parlar de tornar el més aviat possible. Per això, calia passar per un procediment mèdic, que va donar un gir equivocat. La meua carrera penjava d'un fil. «Autèntica mala sort», va dir més tard el metge que em tractava. «Tant de bo hagués seguit el meu instint,» vaig pensar.

Aleshores la meua mentalitat era la meua força. No vaig permetre que em desanimés i vaig assumir la responsabilitat de les meves accions com a jugador de futbol. Volia tornar, però sa i amb bon humor. Quan vaig decidir fer-ho, vaig trobar el terapeuta correcte que em va ajudar molt. Vaig tenir molta sort. No sé si es pot forçar la sort, però el que sí que sé és que pots «convidar» la sort prenent una decisió i connectant-la amb una acció específica. Perquè hi ha una cosa que sé del cert: no hi ha sort sense acció!

Gaudeix! Viu, aprèn i deixa anar.

11. El xiulet final

Ara, al final de la meua història, m'agradaria fer una confessió. Tot i que em divertia molt jugant a futbol, sovint desitjava que l'àrbitre mirés el rellotge, es posés el xiulet als llavis i acabés el partit amb aquells tres sons tan familiars. A mesura que em feia gran, això passava cada cop amb més freqüència, especialment si el resultat estava al nostre favor.

De vegades, quan encara quedaven 15 minuts de partit, el meu cap ja estava al vestidor. Quan quedava una sisena part del partit per jugar i podia passar qualsevol cosa, els meus companys em mantenien alerta dient-me la veritat. Sincerament, això era crucial, ja que sovint sentia que tot es reduïa al final del partit. Partits en els que he abandonat l'esperança, però també partits en els que pensava que ja havíem guanyat, però no era així. El resultat després de 90 minuts és decisiu. Està bé adonar-se'n, especialment en aquesta darrera fase.

També veig que, en la meua feina, començava a perdre concentració cap al final. Un projecte que ha pràcticament acabat, però a l'etapa final alguna cosa falla. O una comanda que et pensaves que ja tenies, però inesperadament acaba a la competència. «Atenció, Xavi, un partit dura 90 minuts!» En aquells moments encara sento el meu entrenador.

Ara traslladaré el records més bonics, valuosos i educatius de la primera meitat de la meua vida a la segona meitat. Aquesta segona meitat està a punt de començar. Estic preparat per a la segona meitat de la meua vida, que sembla molt prometedora i interessant. I ho donaré tot fins el minut 90. Ara estic preparat per ser l'entrenador de la meua pròpia vida.

«ENDAVANT!»

Gràcies

Agraïments:

Siama, Martin i Henny, Linda, Inge,
Bung, Ky, Deams, Rob, Omta, Mesut,
Roelant, Steven.

Ambaixadors i socis

CREATIONLINE

digital
med!a
enzo

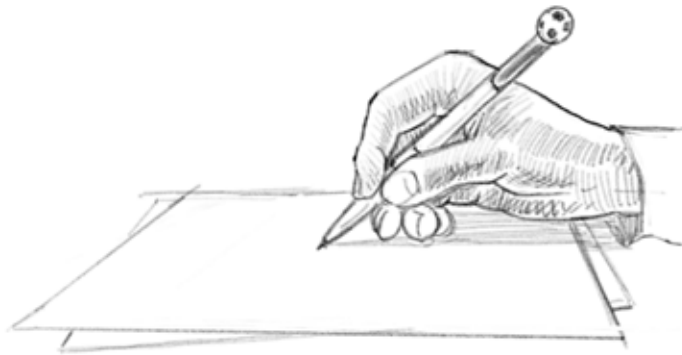

Woudenberg Art

P·R·O·F
P A R T N E R S

Eddy de Heij

Biografia

Eddy de Heij té més de 20 anys d'experiència com a empresari. Treballa com a inversor, fundador i assessor de diverses empreses. Actualment, se centra en projectes de criptomoneda, IA/RV, Big Data i Blockchain. De Heij també és director general de ZO Media Group.

Assessora un seguit d'iniciatives a tot el món, com ara Vibby (Nova York), Goin (Barcelona, guanyadora del premi a la Fintech més innovadora 2018/2019), FortKnoxster (Gibraltar), BitBook (Irlanda), Yume Capital (Tokyo) Muster VC (Barcelona) i DataEnzo (Amsterdam).

El 2015 va escriure el llibre De Bovengever. De Bovengever es una col·lecció d'històries basades en les seves experiències amb empreses emergents.

El 2016, l'edició internacional de De Bovengever es va rebre amb molt d'entusiasme.

(Abril de 2018 | 4a. edició)

Eddy de Heij està disponible per conduir seminaris sobre 90 minuts. Tots els capítols de motivació d'aquest llibret, juntament amb moltes altres experiències, es tracten de forma especial durant un seminari de 90 minuts.

Per obtenir més informació:

hello@90minutes.life